

بر پایه داده‌هایی از منابع صنعتی استوار است. یافته‌های آن نشان می‌دهد از ابتدای روند مذاکرات تاکنون، شرکت‌های Dow، اکسون‌موبیل، BASF، شورون‌فیلیپس، شیل، سابک و اینئوس (INEOS) ظرفیت تولید پلاستیک خود را در مجموع ۱/۴ میلیون تن افزایش داده و در مجموع ۷۰ لابی‌گر را به مذاکرات اعزام کرده‌اند؛ این در حالی است که آنان از سوی نهادهای قدرتمند صنعتی و گروه‌های پوششی نیز نمایندگی می‌شوند.

طبق این گزارش، تنها شرکت Dow دست‌کم ۲۱ لابی‌گر به مذاکرات فرستاده و همزمان حدود ۳/۴ میلیارد پوند از فروش پلاستیک درآمد کسب کرد؛ در همین حال، گزارش تصریح می‌کند که شرکت INEOS، بزرگ‌ترین تولیدکننده پلاستیک در بریتانیا، ظرفیت تولید خود را بیش از ۲۰ درصد افزایش داده و حدود ۳/۵ میلیارد پوند در پروژه‌ای به نام Project ONE در آنتورپ بلژیک سرمایه‌گذاری کرده است؛ طرحی که قرار است بزرگ‌ترین کارخانه پلاستیک اروپا شود.

انتشار گزارش گرین پیس بریتانیا، تاکتیک‌هایی را که لابی‌گران برای تسلط بر مذاکرات، تأثیرگذاری بر نمایندگان دولتی و جلوگیری از پیشرفت به کار می‌گیرند هم فاش کرده و به نقش انجمن‌های تجاری قدرتمند اشاره می‌کند که تلاش می‌کنند دیدگاه‌های حامی صنعت را پیش ببرند و همزمان اعضای شرکتی خود را از نظارت عمومی دور نگه دارند!

آنا دیسکی، نویسنده گزارش و از فعالان ارشد بخش پلاستیک در گرین پیس بریتانیا، گفته است: «ما همه خواهان پیمانی قوی هستیم که روند آلودگی پلاستیکی را معکوس کند. پژوهش ما نشان می‌دهد کسانی که بیشترین ضرر را از اجرای مقررات مؤثر می‌بینند، بیشترین تلاش را برای جلوگیری از آن انجام می‌دهند. نباید اجازه دهیم شرکت‌هایی که از آلودگی پلاستیکی سود می‌برند، قواعد را خودشان بنویسند؛ وگرنه با پیمانی بی‌ثمر و بی‌دندان روبه‌رو خواهیم شد. اکنون زمان آن است که لابی‌گران از مذاکرات کنار گذاشته شوند و کشورهای عضو سازمان ملل با قاطعیت از پیمانی قوی حمایت کنند.»

بر اساس داده‌های CIEL (مرکز حقوق بین‌الملل محیط زیست در ژنو)، ۲۲۰ لابی‌گر صنعت سوخت‌های فسیلی در پنجمین دور مذاکرات پیمان در سال ۲۰۲۴ در بوسان کره جنوبی شرکت کردند؛ نشستی که در نهایت بدون توافق به پایان رسید. حضور لابی‌گران در این نشست آنها را به بزرگ‌ترین هیأت نمایندگی تبدیل کرد؛ حتی بیش از اتحادیه اروپا و کشورهای عضو آن در مجموع، به‌طوری‌که تعدادشان سه برابر ائتلاف دانشمندان طرفدار پیمان مؤثر پلاستیک بود!

گرین پیس خواهان کاهش حداقل ۷۵ درصدی تولید پلاستیک تا سال ۲۰۴۰ است و همچنین خواستار آن است که سیاست تضاد منافع به‌صورت صریح در متن پیمان لحاظ شود تا از نفوذ نامطلوب شرکت‌ها جلوگیری شود. مذاکرات باید در اولویت خود به جوامعی بپردازد که بیشترین آسیب را از بحران پلاستیک متحمل شده‌اند و جایگاهی واقعی برای دانشمندان مستقل، جوامع بومی، ساکنان مناطق آسیب‌پذیر و گروه‌های مدنی در فرآیند تدوین و اجرای پیمان در نظر بگیرد.

از نظر فعالان محیط زیست، صنعت سوخت‌های فسیلی و متحدان سیاسی‌اش به‌شدت تلاش می‌کنند تا جاه‌طلبی‌های معاهده جهانی کاهش استفاده از پلاستیک را تضعیف کنند. اگر آنها موفق شوند، تولید پلاستیک می‌تواند تا سال ۲۰۵۰، سه برابر شود که باعث تخریب بیشتر محیط زیست، آشوب اقلیمی و آسیب به سلامت انسان‌ها خواهد شد.

مجله فوربز، در گزارشی درباره این روند نوشت: «این نبردی برای بقای ماست.» شرکت‌های آلاینده‌ای که این مشکل را ایجاد

ing-the-next-era-of-healthcare-delivery-cmn02_tg01_topsi_pfpv_sep25_cim-pb/
<https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC3697200/>
<https://medpak.com/smart-packaging/>
<https://www.3eco.com/article/the-chemical-industry-in-a-high-tech-low-carbon-future/>
<https://www.iea.org/reports/the-future-of-petrochemicals>

کارزار غول‌های پتروشیمی برای خارج کردن «پیمان جهانی پلاستیک» از مسیر اعتراض

ما در جهانی زندگی می‌کنیم که توسط پلاستیک‌های یکبار مصرف در حال نابودی است؛ آلودگی پلاستیکی، سیاره ما را فرا گرفته، به سلامت مردم آسیب می‌رساند، بی‌عدالتی اجتماعی را تشدید می‌کند، تنوع زیستی را از بین می‌برد و بحران آب و هوا را تشدید می‌کند.

علم تازه شروع به درک آثار بلندمدت پلاستیک بر سلامت انسان کرده است، با این حال میکروپلاستیک‌ها در هوایی که تنفس می‌کنیم و غذایی که می‌خوریم و حتی در اندام‌ها و خون ما یافت شده‌اند. جوامعی که در خط مقدم تولید و ضایعات پلاستیک قرار دارند، به طور شدیدی‌تری تحت تأثیر آلودگی پلاستیکی، تبعیض اجتماعی و بحران آب و هوا قرار دارند.

با وجود همه اینها، شرکت‌های بزرگ نفتی، در کنار برندهای بزرگی مانند یونیلیور، نستله و کوکاکولا، همچنان به ترویج راه‌حل‌های نادرست و ناکافی ادامه می‌دهند که در آن سود شرکت‌ها از هزینه‌های آن برای جوامع انسانی بیشتر است.

گزارشی که توسط گرین پیس بریتانیا منتشر شده، نشان می‌دهد که «پیمان جهانی پلاستیک» در معرض تهدیدی جدی از سوی برخی از بزرگ‌ترین شرکت‌های پتروشیمی جهان قرار دارد؛ شرکت‌هایی که با لابی‌گری گسترده علیه کاهش تولید پلاستیک، همزمان از گسترش تجارت پلاستیکی خود سودهای عظیمی کسب می‌کنند.

طبق این گزارش، از زمان آغاز مذاکرات این پیمان در نوامبر ۲۰۲۲، تنها هفت شرکت به‌اندازه‌ای پلاستیک تولید کرده‌اند که بتوان ۶/۳ میلیون زباله را پر کرد؛ رقمی معادل پنج و نیم کامیون در هر دقیقه!

این گزارش با عنوان «پلاستیک، سود و قدرت: چگونه شرکت‌های پتروشیمی پیمان جهانی پلاستیک را از مسیر خود خارج می‌کنند»،

**انتشار گزارش
گرین پیس
بریتانیا،
تاکتیک‌هایی
را که لابی‌گران
برای تسلط
بر مذاکرات،
تأثیرگذاری بر
نمایندگان دولتی
و جلوگیری از
پیشرفت به کار
می‌گیرند هم
فاش کرده و به
نقش انجمن‌های
تجاری قدرتمند
اشاره می‌کند که
تلاش می‌کنند
دیدگاه‌های حامی
صنعت را پیش
ببرند**

